

Sygn. akt **KR VI R 1/19**

Warszawa, dnia 16 kwietnia 2019 r.

DPA-VI.9130.22.2019

DECYZJA

Komisja do spraw usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Patryk Jaki

Członkowie Komisji:

Sebastian Kaleta, Łukasz Kondratko, Robert Kropiwnicki, Paweł Lisiecki, Jan Mosiński, Bartłomiej Opaliński, Adam Zieliński,

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2019 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy w przedmiocie: decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia _____ r., nr _____ z udziałem: Miasta Stołecznego Warszawy, H _____ oraz Prokuratora Prokuratury Regionalnej we W.

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 2267)

orzeka:

uchylić w całości decyzję Prezydenta m.st. Warszawy nr _____ z dnia _____ r. i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia Prezydentowi m.st. Warszawy.

UZASADNIENIE

I

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz.U. z 2018 r., poz. 2267, dalej: ustawa z 9 marca 2017 r.) postanowieniem z dnia 26 lutego 2019 r. wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie o sygn. akt KR VI R 1/19 dotyczące decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 14 marca 2017 r., nr 1000/17/19. Postanowienie Komisji zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 27 lutego 2019 r.

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2019 r., sygn. akt KR VI R 1/19, na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., Komisja orzekła o zawiadomieniu właściwych organów administracji oraz sądów o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego. Postanowienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 27 lutego 2019 r. W wykonaniu tego postanowienia, pismem datowanym na dzień 26 lutego 2019 r., o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w sprawie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 14 marca 2017 r., nr 1000/17/19, dotyczącej przyznania odszkodowania za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Powińskiej 31, stanowiącą część działek ewidencyjnych nr 12/001/01/01, 12/001/01/02, 12/001/01/03, 12/001/01/04, z obrębu 12/001/01 (dawne oznaczenie nieruchomości hipoteczna Nr 12/001/01/01 plac N. 12/001/01), został zawiadomiony organ administracji publicznej – Prezydent Miasta Stołecznego Warszawy, a ponadto w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 27 lutego 2019 r. zostało zamieszczone zawiadomienie o wszczęciu postępowania rozpoznawczego skierowane do stron: Miasta Stołecznego Warszawy, H12/001/01/01 – P12/001/01/01 oraz Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Warszawie.

Pismami z dnia 26 lutego 2019 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego przez Komisję w trybie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zawiadomiono Wojewodę Mazowieckiego, Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Prokuratora Prokuratury Okręgowej delegowanego do Prokuratury Regionalnej w Warszawie.

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2019 r. Komisja zwróciła się do Społecznej Rady z wnioskiem o wydanie opinii w sprawie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 14 marca 2017 r., nr 1000/17/19, dotyczącej odszkodowania za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Powińskiej 31, stanowiącą część działek ewidencyjnych nr 12/001/01/01, 12/001/01/02, 12/001/01/03, 12/001/01/04,

...), ... z obrębu ... (dawne oznaczenie nieruchomości hipoteczna Nr plac N. ...).

Zawiadomieniem z dnia 22 marca 2019 r., na podstawie art. 10 § 1 k.p.a. zawiadomiono strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego i o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 22 marca 2019 r.

Opinia Społecznej Rady przy Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich z dnia 8 kwietnia 2019 r. nr 36 wpłynęła po terminie wskazanym w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa. W opinii tej Rada uznała, że Prezydent m. st. Warszawy wydając decyzję reprivatyzacyjną rażąco naruszył prawo. W związku z powyższym Społeczna Rada wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia ... r. nr ...

II

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości, pierwotny właściciel nieruchomości.

Nieruchomość położona przy ul. Powsińskiej 31 znajdowała się w granicach administracyjnych Miasta Stołecznego Warszawy, na terenie objętym działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r. Była oznaczona w księdze hipotecznej jako hip. nr ... plac N. ... Nieruchomość ta, na chwilę wydania decyzji przez Prezydenta m.st. Warszawy stanowiła części działek ew. nr ..., ..., ..., z obrębu ..., stanowiących własność Miasta Stołecznego Warszawy.

Świadectwem nr ... z dnia ... r. Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Warszawie stwierdzono, że zgodnie ze stanem wykazu hipotecznego nieruchomości warszawskiej nr ... w Warszawie według stanu na dzień 4 listopada 1946 r. nieruchomość ta uregulowana jest wpisem jawnym na imię osób: A ... i M' ... małżonków A ...

2. Postępowania spadkowe

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 11.01.2017 r. (sygn. akt IV 10 100/16) orzeczono, że spadek po A. [imię] nabyli: żona M. [imię] M. [imię] i F. [imię] A. [imię] w ¼ części oraz córka M. [imię] A. [imię] Ż. [imię] w ¾ części, zaś spadek po M. [imię] i A. [imię] Ż. [imię] nabyli mąż F. [imię] Ż. [imię] oraz córka H. [imię] M. [imię] i Ż. [imię] po ½ części każde z nich.

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 11.01.2017 r. (sygn. akt IV 10 100/16) spadek po E. [imię] Ż. [imię] nabyła w całości córka H. [imię] M. [imię] Ż. [imię] -P. [imię]

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 11.01.2017 r. (sygn. akt IV 10 100/16) spadek po M. [imię] i F. [imię] A. [imię] nabyła córka M. [imię] A. [imię] i Ż. [imię] w całości.

3. Władanie nieruchomością.

Dnia 11.01.2017 r. Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy wydało decyzję o lokalizacji szczegółowej nr [numer] w sprawie [nazwa] dotyczącą wzniesienia na gruncie budynków osiedla mieszkaniowego *Sadyba I*. Ten sam organ wydał [numer] r. decyzję nr [numer] w sprawie [nazwa], którą ustanowiono wieczyste użytkowanie na 99 lat na rzecz [nazwa] z siedzibą w Warszawie terenu między ulicami [nazwa], [nazwa], objętego ww. lokalizacją szczegółową nr [numer]. Umowę użytkowania wieczystego nieruchomości w formie aktu notarialnego zawarto [numer] r. (rep. [numer]). Pozostałą część gruntu przeznaczono pod budowę traktu komunikacyjnego – Alei [nazwa] – na podstawie decyzji Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Warszawa-Mokotów z dnia [numer] r. nr [numer] o lokalizacji szczegółowej, następnie – decyzji Naczelnego Architekta Warszawy z dnia [numer] r. nr [numer].

4. Postępowanie zainicjowane wnioskiem o ustalenie i wypłatę odszkodowania

Wnioskiem z dnia [numer] r. skierowanym do Urzędu m.st. Warszawy - Wydziału Spraw Dekretowych i Związków Wyznaniowych H. [imię] M. [imię] Ż. [imię] reprezentowana przez pełnomocnika adwokata R. [imię] i N. [imię] (na mocy pełnomocnictwa udzielonego [numer] r.) zwróciła się o przyznanie odszkodowania za pozbawienie

faktycznej możliwości władania działką położoną w Warszawie przy ul. Powsińskiej 31, oznaczoną w księdze hipotecznej Nr ..

Pismem z dnia r. adwokat R. N. ..., działający jako pełnomocnik H. M. Ż. ..., wniósł zażalenie do Wojewody Mazowieckiego na niezacławienie sprawy dotyczącej ww. wniosku w terminie oraz o wyznaczenie Prezydentowi m.st. Warszawy terminu zacławienia sprawy.

Postanowieniem ni ...) z dnia r. znak: Wojewoda Mazowiecki uznał zażalenie za uzasadnione i wyznaczył Prezydentowi m.st. Warszawy dodatkowy termin – do r.

Pismem z dnia r. adwokat R. N. ..., działający jako pełnomocnik H. M. Ż. ..., wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na bezczynność Prezydenta m.st. Warszawy. Zarzucił rażące naruszenie prawa poprzez znaczne przekroczenie terminów zacławienia sprawy. Wniósł o zobowiązanie Prezydenta m.st. Warszawy do merytorycznego rozpoznania wniosku o odszkodowanie za nieruchomość w terminie 14 dni od dnia doręczenia prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy, wyjaśnienia przyczyn niezacławienia sprawy w terminie oraz stwierdzenie rażącego naruszenia prawa przy wykonywaniu władzy publicznej polegające na nieuzasadnionym, przedłużającym się pozostawianiu organu w bezczynności.

Wyrokiem z dnia r. sygn. akt Wojewódzki Sąd Administracyjny w W ... zobowiązał Prezydenta m.st. Warszawy do rozpoznania wniosku H. M. Ż. ... z dnia r. o przyznanie odszkodowania za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Powsińskiej 31 - w terminie jednego miesiąca od daty zwrotu akt wraz z prawomocnym wyrokiem. Stwierdził, że bezczynność Prezydenta m.st. Warszawy miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa.

Decyzją z dnia r., nr Prezydent m. st. Warszawy – w pkt 1 ustalił odszkodowanie w kwocie 4 686 615 zł za przejętą dekretem z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279) nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Powsińskiej 31, ozn. hip. nr ..., stanowiącą część działek nr ..., obręb ...; pow. ... m²;

– w pkt 2 przyznał odszkodowanie na rzecz H. M. Ż. ..., w całości, to jest w wysokości 4 686 615 zł;

– w pkt 3 orzekł, że odszkodowanie zostanie wypłacone przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy działającego jako organ wykonawczy Miasta Stołecznego Warszawy;

- w pkt 4 orzekł, że wypłata odszkodowania nastąpi jednorazowo, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stanie się ostateczna, w formie przelewu na podane przez stronę konto bankowe;
- w pkt 5 orzekł, że do skutków zwłoki lub opóźnienia w zapłacie odszkodowania stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu Cywilnego.

W uzasadnieniu wskazanej decyzji Prezydent m.st. Warszawy powołał treść art. 215 ust. 2 u.g.n. Wyjaśnił, że w kwestii przesłanki dotyczącej przeznaczenia działki pod budownictwo jednorodzinne, powołany przepis należy rozpatrywać według kryteriów obowiązujących przed wejściem w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. Pojęcie „dom jednorodzinny” należy rozumieć w znaczeniu, jakie mu wówczas nadawano - był to budynek zaspokajający potrzeby mieszkaniowe jednej rodziny, bez ograniczeń powierzchni czy liczby pomieszczeń, które to kryteria wprowadzono w późniejszym okresie. Brak wymienienia w ogólnym planie zabudowania m.st. Warszawy z dnia 11 sierpnia 1931 r., budownictwa jednorodzinnego nie wyklucza samo przez się możliwości zabudowy danego obszaru budownictwem jednorodzinnym, a tym samym i przeznaczenia przedmiotowej nieruchomości pod takie budownictwo.

Zgodnie z ogólnym planem zabudowania m.st. Warszawy zatwierdzonym przez Ministerstwo Robót Publicznych w dniu 11 sierpnia 1931 r., obowiązującym w dacie wejścia w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r., nieruchomość położona przy ul. Powsińskiej 31 znajdowała się w strefie II i IIa, w której obowiązywała zabudowa luźna lub grupowa o 2 kondygnacjach oraz 20% i 30% powierzchni zabudowania.

Biorąc powyższe pod uwagę organ stwierdził, że nieruchomość położona przy ul. Powsińskiej 31, ozn. hip. nr [redacted], mogła być przed dniem wejścia w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne, a zatem spełnia pierwszą przesłankę umożliwiającą przyznanie odszkodowania.

W kwestii drugiej przesłanki tj. pozbawienia byłych właścicieli faktycznej możliwości władania działką po dniu 5 kwietnia 1958 r. organ wyjaśnił, że teren części nieruchomości wchodzącej w skład działek ewidencyjnych nr: [redacted], [redacted], [redacted], [redacted] z obrębu [redacted], zabudowany został przez [redacted] wielorodzinnymi budynkami mieszkalnymi oraz osiedlowymi ulicami i ciągami pieszojezdnymi. Teren ten objęty został decyzją o lokalizacji szczegółowej Nr [redacted] z [redacted] r.

Wieczyste użytkowanie przedmiotowego terenu na rzecz [redacted] zostało ustanowione na podstawie decyzji Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy z [redacted] r. decyzję nr [redacted], a umowa użytkowania wieczystego w formie aktu notarialnego została podpisana [redacted] r. Pozostała część

nieruchomości wchodząca w skład działki ewidencyjnej nr z obrębu został przejęta pod budowę Al. Jana III Sobieskiego. Zgodnie z pismem Zarządu Dróg Miejskich w Warszawie z dnia r. była budowana na podstawie decyzji nr z r. o lokalizacji inwestycji wydanej przez Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Warszawa-Mokotów. Protokołem zdawczo-odbiorczym z r. przekazano Zarządowi Dróg i Mostów teren o pow. m². Budowa drugiej jezdni Al. Jana III Sobieskiego nastąpiła na podstawie decyzji o lokalizacji inwestycji nr z r. wydanej przez Wydział Urbanistyki i Architektury Urzędu m.st. Warszawy. Decyzją Urzędu Dzielnicowego Warszawa-Wola Wydział Terenów z nr przekazano w użytkowanie Zarządowi Dróg i Mostów m.st. Warszawy teren położony przy Al. Sobieskiego objęty decyzją o lokalizacji inwestycji Nr z r. Protokołem zdawczo-odbiorczym z r. przekazano Wojewódzkiemu Zarządowi Dróg i Mostów teren o pow. m².

W oparciu o powyższe ustalenia, organ stwierdził, że byli właściciele utracili faktyczną możliwość władania nieruchomością po dniu 5.04.1958 r., a zatem spełnione zostały obie przesłanki kwalifikujące nieruchomość do wypłacenia odszkodowania.

5. Sprzeciw prokuratora.

Pismem z dnia r., w sprawie Prokurator Prokuratury Okręgowej delegowany do Prokuratury Regionalnej we W wniósł sprzeciw od ostatecznej decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia r., nr ustalającej odszkodowanie na rzecz H Ź za przejętą dekretem nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Powsińskiej 31, ozn. hip. nr

Prokurator zarzucił naruszenie art. 145 § 1 pkt 2 k.p.a. poprzez wydanie decyzji w wyniku przestępstwa typizowanego przepisem art. 228 § 5 kk w zb. z art. 228 § 4 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, polegającego na przyjęciu przez pełniącego funkcję publiczną ówczesnego Zastępcy Dyrektora Biura Gospodarki Nieruchomościami Urzędu m.st. Warszawy, umocowanego do wydawania z upoważnienia Prezydenta m. st. Warszawy m.in. decyzji odszkodowawczych, korzyści majątkowej w kwocie zł w zamian za wydanie decyzji.

6. Zgromadzony materiał dowodowy

Komisja ustaliła stan faktyczny w przedmiotowej sprawie na podstawie następującego materiału dowodowego: akt Miasta Stołecznego Warszawy, dotyczących nieruchomości położonej przy ulicy Powsińskiej 31 w Warszawie, akt Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W o sygnaturze , kopii akt Prokuratury Regionalnej we W , , odpisów dokumentów z dawnej księgi hipotecznej „, „”.

III

Po rozparzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia r., nr o ustaleniu i wypłacie odszkodowania na rzecz H. Ż została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy.

Postępowanie administracyjne oparte jest na zasadzie prawdy materialnej, co oznacza, że jego celem jest ustalenie tej prawdy w oparciu o fakty i okoliczności udowodnione. Dotarcie do prawdy materialnej następuje dzięki zgromadzeniu odpowiedniego materiału dowodowego, a następnie jego ocenie. Organ administracji powinien podjąć wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy (art. 7 k.p.a.). Jest przy tym obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy i na podstawie całokształtu materiału dowodowego ocenić, czy dana okoliczność została udowodniona (art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a.). Właściwa realizacja zasady prawdy obiektywnej zawsze zależy od przestrzegania gwarancji zawartych w przepisach procedury administracyjnej, regulujących postępowanie dowodowe. Prawidłowe ustalenie stanu faktycznego sprawy jest niezbędnym elementem zastosowania właściwej normy prawa materialnego.

W ocenie Komisji Prezydent m.st. Warszawy nie przedstawił w sposób zgodny z zasadami postępowania administracyjnego motywów swojego rozstrzygnięcia, a ustalenia faktyczne Prezydenta m.st. Warszawy nie spełniają wymogów art. 7, art. 77 § 1, art. 80 k.p.a., a także art. 107 § 3 k.p.a.

Przedmiotem kontroli Komisji jest decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia r., nr o ustaleniu odszkodowania za przejętą dekretem z dnia 26

października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279) nieruchomości położoną w Warszawie przy ul. Powsińskiej 31, ozn. hip. nr [redacted], stanowiącą część działek nr [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], obręb [redacted]; pow. [redacted] m². Materialnoprawną podstawę ww. decyzji stanowi art. 215 u.g.n. Przepis ten stanowi, że przepisy ustawy o gospodarce nieruchomościami dotyczące odszkodowania za wyłączone nieruchomości stosuje się odpowiednio do domu jednorodzinnego, jeżeli przeszedł on na własność państwa po dniu 5 kwietnia 1958 r. oraz do działki, która przed dniem wejścia w życie dekretu o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy mogła być przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne, jeżeli poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni zostali pozbawieni faktycznej możliwości władania nią po dniu 5 kwietnia 1958 r.

Cytowany przepis ma charakter szczególny w stosunku do ogólnych zasad przyznawania odszkodowania przewidzianych w ustawie o gospodarce nieruchomościami. Oznacza to m.in., że jest on wyłączną podstawą ustalenia przesłanek do przyznania odszkodowania bez potrzeby sięgania do innych przepisów tej ustawy. Szczególny charakter tego przepisu nakazuje ścisłą jego wykładnię (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 listopada 2010 r. sygn. akt I SA/Wa 71/10). Gramatyczna wykładnia art. 215 ust. 2 u.g.n. prowadzi do wniosku, że odszkodowanie przysługuje wówczas, gdy działka była objęta działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy, przed datą wejścia w życie dekretu mogła być przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne oraz jeżeli poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni zostali pozbawieni faktycznej możliwości władania nią po dniu 5 kwietnia 1958 r. (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 grudnia 2015 r. sygn. akt I SA/Wa 721/15). Wskazane warunki muszą być spełnione kumulatywnie.

2. Przesłanka planistyczna

W rozpoznawanej sprawie nie budzi wątpliwości, że przedmiotowa nieruchomość podlegała przepisom dekretu o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy, a także, że mogła być w sensie planistycznym przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, z uwagi na to, że ustawodawca użył w przepisie art. 215 ust. 2 u.g.n. zwrotu „mogła być przeznaczona”, możliwość przeznaczenia działki pod budownictwo jednorodzinne należy oceniać na podstawie planu zabudowania istniejącego w dniu wejścia w życie dekretu (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia

9 maja 1994 r. sygn. akt IV SA 726/93 - niepubl. i z dnia 8 stycznia 1996 r. sygn. akt. IV SA 959/93 - niepubl.).

Prezydent m.st. Warszawy ustalił, że w dacie wejścia w życie dekretu, nieruchomość położona przy ulicy Powsińskiej 31, objęta była planem zabudowania m.st. Warszawy zatwierdzonym przez Ministerstwo Robót Publicznych w dniu 11 sierpnia 1931 r.

Powyższy plan zawierał wielkości maksymalne, a nie minimalne określone w danej strefie, jak również wysokość i gęstość zabudowań, których nie można było przekroczyć. Dla terenu przedmiotowej nieruchomości ww. plan przewidywał zabudowę luźną lub grupową o 2 kondygnacjach oraz 20% i 30% powierzchni zabudowania. Oznacza to, że nieruchomość nie mogła być zabudowana budynkiem wyższym niż wskazany dla danej strefy. W kontrolowanej decyzji wskazano, że art. 215 ust. 2 u.g.n. odwołuje się do kryteriów obowiązujących przed wejściem w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r., co oznacza, że pojęcie „dom jednorodzinny” należy rozumieć w znaczeniu jakie mu wówczas nadawano, tj. budynku zaspokajającego potrzeby mieszkaniowe jednej rodziny, bez ograniczeń powierzchni, czy liczby pomieszczeń, które to kryteria wprowadzono w okresie późniejszym (tak też m.in. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 9 lutego 2007 r., sygn. akt I OSK 479/2006, Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 22 stycznia 2016 r. sygn. akt I SA/Wa 1715/15).

W orzecznictwie podkreśla się także, że brak wymienienia w ogólnym planie zabudowania z dnia 11 sierpnia 1931 r. budownictwa jednorodzinnego nie wyklucza samo przez się możliwości zabudowy danego obszaru budownictwem jednorodzinnym, a tym samym i przeznaczenia przedmiotowej nieruchomości pod takie budownictwo (tak Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 9 grudnia 2008 r., I SA/Wa 1298/08). Ponadto, przy braku zakazu zabudowy jednorodzinnej, wykładni planu należało dokonywać z uwzględnieniem ówczesnych uwarunkowań, tj. ustalenia, czy w tym czasie na terenie obowiązywania planu faktycznie dopuszczano zabudowę jednorodzinną.

Biorąc pod uwagę powyższe, stwierdzić należy, że organ prawidłowo uznał, że nieruchomość położona przy ulicy Powsińskiej 31 mogła być przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne, a zatem, że spełnia pierwszą przesłankę umożliwiającą przyznanie odszkodowania w świetle art. 215 ust. 2 u.g.n.

3. Pozbawienie poprzedniego właściciela bądź jego następców prawnych faktycznej możliwości władania działką po dniu 5 kwietnia 1958 r.

Jeśli chodzi o drugą z przesłanek z art. 215 ust. 2 u.g.n., tj. pozbawienie poprzedniego właściciela bądź jego następców prawnych faktycznej możliwości władania działką po dniu

5 kwietnia 1958 r., wskazać należy na prezentowany w orzecznictwie sądowym pogląd, zgodnie z którym przez faktyczne władanie rozumie się nie tylko efektywne korzystanie z nieruchomości, ale także możliwość takiego korzystania, choćby władający nieruchomością nie czynił z niej użytku (tak: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 czerwca 2006 r. sygn. I SA/Wa 2138/05, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 marca 1998 r. sygn. IV SA 311/96). W orzecznictwie podkreśla się także, że negatywna przesłanka w postaci pozbawienia faktycznej możliwości władania działką po dniu 5 kwietnia 1958 r. może być dostatecznie zobiektywizowana w zasadzie wyłącznie poprzez ustalenie o objęciu faktycznego, rzeczywistego władztwa przez Państwo. Chodzi tu o faktyczne przejście władztwa, a nie o objęcie w posiadanie w rozumieniu dekretu z dnia 26 października 1945 r. (tak Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 1 kwietnia 1999 r. sygn. akt IV SA 614/97, niepubl.).

Przepis art. 215 ust. 2 u.g.n. operuje konkretną datą 5 kwietnia 1958 r., wobec czego Komisja kontrolując postępowanie zakończone decyzją o ustaleniu i przyznaniu odszkodowania zobligowana była zbadać, czy organ prawidłowo uznał, że poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni zostali pozbawieni możliwości faktycznego władania nieruchomością po tym dniu.

Jeżeli organ przyjmuje, że działka była zabudowana, to należało w sposób niebudzący wątpliwości ustalić, czy był to dom jednorodzinny. W wypadku zaś przyjęcia, że działka nie była zabudowana, ustalenia wymaga, kiedy byli właściciele lub ich następcy prawni zostali faktycznie pozbawieni możliwości władania nieruchomością. W tej ostatniej sytuacji nie jest bowiem istotne, kiedy nieruchomość prawnie przeszła na mocy powołanego dekretu z dnia 26 października 1945 r. na własność Gminy lub Skarbu Państwa, lecz faktyczne pozbawienie władania tą nieruchomością (tak Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 16 marca 2006 r. sygn. akt I SA/Wa 723/04, Legalis).

W ocenie Komisji, Prezydent m.st. Warszawy nie zbadał w sposób prawidłowy, czy w sprawie została spełniona druga z przesłanek wskazanych w art. 215 ust. 2 u.g.n., tj. pozbawienie poprzedniego właściciela bądź jego następców prawnych faktycznej możliwości władania działką po dniu 5 kwietnia 1958 r. W decyzji organ ograniczył się tylko do wymienienia kilku wskazanych wcześniej zdarzeń dotyczących tej kwestii – wydania decyzji o lokalizacji szczegółowej, o lokalizacji inwestycji, podpisania aktu notarialnego, sporządzenia protokołów zdawczo-odbiorczych i lakonicznego skwitowania, że z powyższego wynika utrata faktycznej możliwości władania przez byłych właścicieli nieruchomością po 5 kwietnia 1958 r. Organ nie wyjaśnił, w jaki sposób na podstawie ww. zdarzeń doszedł do powyższej konkluzji. W oparciu o powyższe Prezydent m.st. Warszawy przyjął, że utrata faktycznego władania nieruchomością nastąpiła po dniu 5 kwietnia 1958 r., co oznacza

spełnienie drugiej przesłanki z art. 215 ust. 2 u.g.n. Warto w tym miejscu zacytować opinię Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który w wyroku z dnia 21 maja 2004 r., sygn. akt I SA 2187/02 stwierdził, że wydanie decyzji lokalizacyjnej było zdarzeniem prawnym i nie przesądzało samo przez się, że dopiero po jej wydaniu poprzedni właściciel został pozbawiony faktycznej możliwości władania. Zdaniem Komisji samo przywołanie powyższych zdarzeń oraz wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie wystąpiła omawiana przesłanka.

Komisja podziela wyrażony przez Naczelną Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 21 listopada 2018 r., sygn. akt I OSK 74/17 pogląd, zgodnie z którym faktyczna możliwość władania, o której mowa w art. 215 ust. 2 u.g.n. odnosi się do stanu faktycznego, tzn. takiego, w którym poprzedni właściciel lub jego następcy prawni mogli korzystać z nieruchomości. W ocenie Komisji zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie jednoznacznych ustaleń w tym zakresie. Prezydent m.st. Warszawy nie wyjaśnił, kiedy doszło do utraty faktycznej możliwości władania nieruchomością przy ul. Powsińskiej 31 hip. nr . o powierzchni m² przez poprzednich właścicieli bądź ich następców prawnych.

Organ w uzasadnieniu decyzji reprivatyzacyjnej nie powołał również żadnych okoliczności faktycznych sprawy wskazujących na możliwość władania niezabudowaną częścią nieruchomości przy ul. Powsińskiej 31 hip. nr . o powierzchni m² przez poprzednich właścicieli bądź ich następców prawnych do dnia 5 kwietnia 1958 r. oraz na utratę tej możliwości po dniu 5 kwietnia 1958 r. Stanowisko Prezydenta m.st. Warszawy w tym zakresie jest arbitralne i zostało podjęte bez należytego wyjaśnienia kluczowej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznej.

W konsekwencji powyższego, w ocenie Komisji, decyzja reprivatyzacyjna została wydana z naruszeniem art. 215 ust. 2 u.g.n., gdyż pomimo niezbadania przesłanki pozbawienia poprzedniego właściciela bądź jego następców prawnych faktycznej możliwości władania niezabudowaną częścią działki po dniu 5 kwietnia 1958 r., Prezydent m.st. Warszawy ustalił odszkodowanie.

Komisja pragnie podkreślić, że ustalenie odszkodowania na podstawie art. 215 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami nie może nastąpić bez kumulatywnego spełnienia wszystkich przesłanek określonych w tym przepisie w odniesieniu do przejętej działki gruntu, którymi to przesłankami są: przeznaczenie działki gruntu przed dniem wejścia w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. pod budownictwo jednorodzinne oraz pozbawienie poprzedniego jej właściciela bądź jego następców prawnych władania tą działką po dniu 5 kwietnia 1958 r. (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 września 2016 r., sygn. akt I SA/WA 1076/16, wyrok NSA z dnia 21 listopada 2018 r., sygn. akt I OSK 74/17).

Mając powyższe na względzie, Komisja wskazuje zarazem, że Prezydent m.st. Warszawy wydając decyzję reprivatyzacyjną naruszył art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a. poprzez zaniechanie dokonania wszechstronnej oceny okoliczności sprawy na podstawie analizy całego zgromadzonego materiału dowodowego. Naruszenie ww. przepisów prawa procesowego należy rozpatrywać w powiązaniu z uchybieniem art. 215 ust. 2 u.g.n. i niewykazaniem łącznego spełnienia obu przesłanek przyznania odszkodowania, wynikających bezspornie z tego przepisu. Prezydent m.st. Warszawy, wydając decyzję reprivatyzacyjną, był obowiązany ustalić dokładnie stan faktyczny sprawy i zawrzeć szczegółowe wnioski z tych ustaleń w uzasadnieniu decyzji. W utrwalonym orzecznictwie sądowym przyjmuje się zgodnie, że organ prowadzący postępowanie ma tak ustalić stan faktyczny sprawy, aby był zgodny z rzeczywistością. W szczególności jest obowiązany dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnego przypadku na podstawie analizy całego materiału dowodowego, a stanowisko wyrażone w decyzji uzasadnić w sposób wymagany przez przepisy k.p.a. (por. np. wyrok NSA z dnia 26 maja 1981 r., wydany w sprawie o sygn. akt SA 810/81).

Elementem koniecznym prawidłowo wydanej decyzji administracyjnej jest jej uzasadnienie faktyczne i prawne. Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 107 § 3 k.p.a. uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, z kolei, uzasadnienie prawne – wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa.

Uzasadnienie stanowi integralną część decyzji i jego zadaniem jest wyjaśnienie rozstrzygnięcia, stanowiącego dyspozytywną część decyzji. Obowiązek jego sporządzenia wiąże się także z wyrażoną w art. 11 k.p.a. zasadą przekonywania, która zobowiązuje organy administracji publicznej do dołożenia szczególnej staranności w uzasadnieniu swoich rozstrzygnięć. Motywy decyzji winny odzwierciedlać rację decyzyjną i wyjaśnić tok rozumowań prowadzących do zastosowania konkretnego przepisu prawa materialnego do rzeczywistej sytuacji faktycznej. Zadaniem uzasadnienia faktycznego jest przekonanie strony o prawidłowości decyzji. Jednocześnie też powinno ono stwarzać organom nadzoru możliwość sprawdzenia, czy w sprawie dokonano wszystkich koniecznych ustaleń, co do stanu faktycznego, czy dokonano prawidłowej subsumpcji, jaki był tok rozumowania organu wydającego decyzję oraz motywy rozstrzygnięcia.

W ocenie Komisji, w rozpatrywanej sprawie kontrolowana decyzja nie spełnia wskazanych wymogów.

Przedstawiony w uzasadnieniu decyzji stan faktyczny sprawy jest niepełny, a przez to podjęte rozstrzygnięcie nieprzekonujące. Brak bowiem ustaleń organu odnośnie władania

nieruchomością przed 5 kwietnia 1958 r., a tym samym - wnikliwego zbadania, czy utrata możliwości władania nastąpiła dopiero po tej dacie. Wnioski Prezydenta m.st. Warszawy wynikające ze zgromadzonego materiału dowodowego nie mogą być w obecnym stanie sprawy zaakceptowane, ponieważ nie zostały wszechstronnie rozważone.

4. Podstawy uchylenia decyzji reprivatyzacyjnej w całości

Komisja, dostrzegając powyższe nieprawidłowości oraz skutki, jakie wywołała Decyzja reprivatyzacyjna – a w szczególności mając na względzie, iż Prezydent m.st. Warszawy wydał Decyzję reprivatyzacyjną w wyniku przestępstwa, którego popełnienie jest oczywiste – uznała, że Decyzja reprivatyzacyjna powinna zostać uchylona w całości.

Jak wynika z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy decyzję reprivatyzacyjną albo
- 2) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo, uchylając tę decyzję, umarza postępowanie w całości albo w części, albo
 - 2a) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo w części i zawiesza postępowanie w przypadku przeszkody uniemożliwiającej dalsze prowadzenie postępowania i wydanie decyzji, albo
 - 3) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi, który wydał ostateczną decyzję reprivatyzacyjną, jeżeli decyzja ta została wydana z naruszeniem prawa, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, albo
 - 3a) stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych, albo
- 4) w razie, gdy decyzja reprivatyzacyjna wywołała nieodwracalne skutki prawne, stwierdza wydanie tej decyzji z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić, albo
- 5) umarza postępowanie rozpoznawcze, albo
- 6) rozpoznaje wniosek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu.

Stosownie natomiast do treści art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2–4, jeżeli:

- 1) dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe;
- 2) decyzja reprivatyzacyjna została wydana w wyniku przestępstwa;
- 3) wyszły na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji reprivatyzacyjnej, nieznane organowi, który ją wydał;
- 4) decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa;
- 4a) stwierdzono inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy, w szczególności jeżeli stroną postępowania o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej była osoba, która nie była osobą uprawnioną w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu, osobę uprawnioną reprezentował kurator ustanowiony dla osoby nieznanej z miejsca pobytu, a nie było podstaw do jego ustanowienia, ustanowiono kuratora spadku działającego w imieniu osoby nieżyjącej lub z naruszeniem przepisów o dziedziczeniu, w tym przepisów dotyczących dziedziczenia spadków wakujących lub nieobjętych, lub stwierdzono naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy;
- 4b) decyzja reprivatyzacyjna została wydana pomimo nieustalenia posiadania nieruchomości warszawskiej przez dotychczasowego właściciela lub jego następców prawnych, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu;
- 5) przeniesienie roszczeń do nieruchomości warszawskiej było rażąco sprzeczne z interesem społecznym, w szczególności jeżeli nastąpiło w zamian za świadczenie wzajemne rażąco niewspółmierne do wartości nieruchomości warszawskiej;
- 6) wydanie decyzji reprivatyzacyjnej doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym lub skutków sprzecznych z celem, dla którego ustanowiono użytkowanie wieczyste, w szczególności do zastosowania uporczywie lub w sposób istotnie utrudniający korzystanie z lokalu w nieruchomości warszawskiej groźby bezprawnej, przemocy wobec osoby lub przemocy innego rodzaju w stosunku do osoby zajmującej ten lokal;
- 7) decyzja reprivatyzacyjna została wydana pomimo przyznania, na podstawie przepisów odrębnych, świadczenia w związku z przejściem własności nieruchomości;

8) decyzja reprivatyzacyjna dotyczy osoby prawnej powstałej przed dniem 1 września 1939 r., której akcje lub udziały objęto w sposób niezgodny z prawem.

Według Komisji w sprawie zrealizowały się przesłanki z art. 30 ust. 1 pkt 4a ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Decyzja o ustaleniu i przyznaniu odszkodowania została wydana w oparciu o niezupełne ustalenia w zakresie stanu faktycznego, w szczególności z uwagi na brak ustalenia momentu pozbawienia poprzedniego właściciela bądź jego następców prawnych faktycznej możliwości władania działką. Tymczasem, ustalenie powyższej okoliczności jest warunkiem niezbędnym by móc stwierdzić, że w sprawie wystąpiły kumulatywnie wszystkie przesłanki kwalifikujące omawianą nieruchomość do przyznania odszkodowania.

Prezydent m.st. Warszawy naruszył tym samym art. 7, art. 77 § 1, art. 80 k.p.a., a także art. 107 § 3 k.p.a. W konsekwencji Komisja uznała, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy podlega uchyleniu w całości.

IV

1. Okoliczności, które należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy

Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi, który wydał ostateczną decyzję reprivatyzacyjną, jeżeli decyzja ta została wydana z naruszeniem prawa, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Stosownie do treści art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., wydając decyzję, o której mowa w ust. 1 pkt 3, Komisja wskazuje okoliczności, które należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. Zapatrywania prawne i wskazania Komisji co do dalszego postępowania są wiążące dla organu, któremu przekazano sprawę do ponownego rozpatrzenia.

Wskazany w art. 29 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zwrot „konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie”, jest zwrotem ocennym i stwierdzenie tej okoliczności oznacza konieczność przeprowadzenia przez organ (Prezydenta m.st. Warszawy) postępowania wyjaśniającego w całości lub znacznej części. Opierając się na utrwalonym orzecznictwie sądów administracyjnych, należy wskazać, że wydanie przez Komisję decyzji kasacyjnej jest dopuszczalne w przypadku, gdy zostaną spełnione określone w niej przesłanki: wydanie decyzji z naruszeniem przepisów postępowania oraz uznanie, że konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 listopada 2014 r., sygn. akt II OSK 2279/13 oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 kwietnia 2018 r., sygn. akt I GSK 1897/18).

Analiza kontrolowanej decyzji reprivatyzacyjnej Prezydenta m.st. Warszawy prowadzi do wniosku, że postępowanie nie zostało przeprowadzone prawidłowo, a ustalenia organu administracji budzą wątpliwości. W konsekwencji ocena dokonana na podstawie przyjętych ustaleń nie znajduje odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym i jest co najmniej przedwczesna. Prezydent m.st. Warszawy nie ustalił, kiedy poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni zostali pozbawieni faktycznej możliwości władania nieruchomością o pow. _____ m², położoną w Warszawie przy ul. Powsińskiej 31 hip nr _____, stanowiącą część działek nr _____, _____, _____, _____, _____, obręb _____.

Prezydent m.st. Warszawy ponownie rozpatrując sprawę będzie zobowiązany do ustalenia w pierwszej kolejności, czy poprzedni właściciele bądź ich następcy prawni władali nieruchomością przed datą 5 kwietnia 1958 r., bowiem tylko w tej sytuacji możliwe będzie przyjęcie, że następnie utracili to władanie po dniu 5 kwietnia 1958 r. Następnie organ zobowiązany będzie ustalić kiedy poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni zostali pozbawieni faktycznej możliwości władania niezabudowaną częścią nieruchomości o pow.

m² przy ul. Powsińskiej 31 w Warszawie. Moment utraty faktycznej możliwości władania nieruchomością w rozumieniu art. 215 ust. 2 u.g.n. należy odnieść nie do zdarzeń prawnych, a jedynie do stanu faktycznego (por. m.in. wyrok NSA z dnia 2 lutego 2016 r., I OSK 2944/13; wyrok WSA w Warszawie z dnia 12 września 2013 r., I SA/Wa 2064/12).

Ponadto, Prezydent m.st. Warszawy przy ponownym rozpatrzeniu sprawy powinien także mieć na uwadze wynik postępowania zainicjowanego przez Prokuratora Prokuratury Okręgowej delegowanego do Prokuratury Regionalnej we W _____ który wniósł sprzeciw od ostatecznej decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia _____ r., nr _____ ustalającej odszkodowanie na rzecz H _____ Ż. _____ za przejętą dekretem nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Powsińskiej 31. W sprzeciwie Prokurator zarzucił naruszenie art. 145 § 1 pkt 2 k.p.a. poprzez wydanie decyzji w wyniku przestępstwa typizowanego przepisem art. 228 § 5 kk w zb. z art. 228 § 4 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, polegającego na przyjęciu przez pełniącego funkcję publiczną ówczesnego Zastępcy Dyrektora Biura Gospodarki Nieruchomościami Urzędu m.st. Warszawy, umocowanego do wydawania z upoważnienia Prezydenta m. st. Warszawy m.in. decyzji odszkodowawczych, korzyści majątkowej w kwocie _____ zł w zamian za wydanie decyzji. Wynik postępowania dotyczącego czynu objętego aktem oskarżenia, mającego bezpośredni wpływ na sprawę dotyczącą przyznania odszkodowania w sprawie nieruchomości warszawskiej przy ulicy Powsińskiej 31, a także prawomocne orzeczenie, z pewnością przyczynią się do prawidłowych ustaleń przy ponownym rozpatrzeniu sprawy przez organ administracji.

2. Konkluzja

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, orzeczono jak na wstępie.

Przewodniczący Komisji
Patryk Jaki

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a oraz art. 54 § 1 p.p.s.a). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).
2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221 poz. 2193, z późn. zm.).
3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych

oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

Decyzję otrzymują:

1. H... Ż...
ul. E... m. st. Warszawa,
2. Miasto Stołeczne Warszawa – reprezentowane przez Prezydenta m. st. Warszawy
Plac Bankowy 3/5, 00-950 Warszawa,
3. Prokurator Prokuratury Regionalnej we W.
ul. M... W.

